

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க௃ஷாபவாஸ்யஹ்ணநஃ.

ஸ்ரீக௃ஷுஹ்வெஹ்வாபநாபநஃ.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ்ரீமஹாபாரதத் தானிகபர்வம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

1. நாராயணம் நரிவ்யுக்ய நாரஹ்வெஹ்வ தரொதஃ |

ஹேவீம் ஸாரஸூகீம் வ்யூரஸம் தகொஜயஹ்வீரபெஃ |

(யுதிஷ்டிரர் பரிசுஷீர்த்துக்கு முடிநட்டி யுயுத்ஸாவினிடம் மரணத்தை ஒப்பித்து நகரவாஸிகளிடம் அனுமதிபெற்றுத் தந்திரநுடனும் த்வேனபதியுடனும் நாயுடனும் புறப்பட்டதும், அர்ஜுனன் அக்ஷயீன் சோற்படி வில்லையும் தூணியையும் கடலில் போட்டதும்.)

ஜனமேஜயர், “இவ்விதம் விருஷ்ணிகள் அந்தர்கள் இவர்களின் குலத்தில் நேர்ந்த உலக்கைச் சண்டையைக் கேட்டுக் கிருஷ்ணரும் அவ்வாறு விண்ணுலகம் அடைந்துவிட்டபொழுது, பாண்டவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?” என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“கௌரவரான யுதிஷ்டிரராஜர், இவ்விதம் விருஷ்ணிகளின் பெரிய நாசத்தைக் கேட்டுத் துறந்து செல்லுவதில் எண்ணக்கொண்டு அர்ஜுனனை நோக்கி, ‘சிறந்த புத்தியுள்ளவனே! காலமானது எல்லாப் பிராணிகளையுமே பக்குவம் செய்கிறது; (ஆகையால்); நான் காலபாசத்

1. இதன் உரை விசேஷங்களை ஆதிபர்வம் முதற்பக்கம் குறிப்பில் காண்க.
2. முடிவுபெறச் செய்கின்றதென்பது கருத்தி.

(திற்கு வசப்பட்டு மரிப்ப)தை அங்கீகரிக்கிறேன். நீயும் ஆலோசித்துப் பார்' என்ற வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அந்தக் குந்திரின் குமாரனான அர்ஜுனனோ, 'காலமானது சித்யமாக உள்ளதுதான்' என்று சொல்லிப் புத்திசாலியும் மூத்த தமயனான யுதிஷ்டிரருடைய அந்த வாக்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். அர்ஜுனனுடைய கருத்தை அறிந்து பீமனினானும், அவ்வாறே இரட்டையரும், அர்ஜுனன் சொன்ன வாக்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் தம்மத்தில் விருப்பங்கொண்டு துறந்து செல்வதற்காக வாய்ப்புள்ள அருவியை விரித்து ராஜ்யமுழுவதையும் அவரிடத்தில் ஒப்பித்தார். பாண்டவர்களுள் மூத்தவரான யுதிஷ்டிரராஜர் தமது ராஜ்யத்தில் பரிசுதித்தை அரசனாக அபிஷேகம் செய்து மிக்க துயரத்துடன் ஸுபத்ரையை நோக்கி, 'உன் புத்திரனுடைய புத்திரனை இவன் கௌரவர்களுக்கு அரசனாவான். யாதவர்களுள் மிச்சமான வஜ்ரன் (அவர்களுக்கு) அரசனாகச் செய்யப்பட்டான். ஹஸ்தினாபுரத்தில் அரசனாகவிருக்கும் பீசுதித்தும் இந்திரப்ரஸ்தத்தில் அரசனாகவிருக்கும் யாதவனை வஜ்ரனும் உன்னால் சகிக்கப்படத்தக்கவர்கள். 'அவர்களில் மனத்தைச் செலுத்தாதே' என்று சொன்னார். பரதர்மாவான அந்தத் தர்மராஜர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது தம்பியர்களுடன் புத்திசாலியான வாஸுதேவருக்கும் விருத்தரான மாதவருக்கும் பலராயர் முதலானவர்களுக்கும் சோம்பலின்றி ஜலகம்ப்யனம் செய்து எல்லாரையும் உத்தேசித்து பரதத்தங்களையும் விதிப்படி செய்தார். யுதிஷ்டிரர் முயற்சி செய்து சாங்கபாணிபான மாதவரை உத்தேசித்து அவரைச் சொல்லிக் கொண்டு வியாஸரையும், காரதரையும் தமோதனரான மர்க்ககம்பியரையும் பரதர்மராஜரையும் யாஜ்ஞவல்க்யரையும் ருசியுள்ள போஜனத்தைப் பூஜிக்கச் செய்தார். அப்பொழுது பத்தினங்களையும் வஸ்திரங்களையும் கிராமங்களையும் சதங்களையும் ஸ்திரீகளையும் பிரசம்மணப்ரேஷ்டர்களுக்கு லாபக்கவாக்காகக் கொடுத்தார். பரதர்களில் சிறந்தவரே! அப்பொழுது, பரதப்ரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர் பட்டணத்தார்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் குருவுமான கிருணரை அணுமுத்து ஆஸனத்தில் இருக்கச் செய்து பூஜித்துச் சேஷ்யனை பரிசுதித்தை அவரிடம் கொடுத்தார். பிறகு, ராஜரிஷிபான யுதிஷ்டிரர் எல்லா ஜனங்களையும் வருவித்

1. 'அவர்களை விட்டுத் தங்களுடன் வருவது அதர்மமாகும்' என்பது கருத்தி.

தத்தாரம் செய்ய விருமியதை முழுதும் சொன்னார். பட்டனத்தார் களும் தேசத்தார்களுபாள் அந்த ஜனங்கள், அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டவுடன், மிக்க மனத்துயரமுற்று அந்த வார்த்தையை ஸந்தோஷிக்கவில்லை. அப்பொழுது, அவர்கள் அந்த அரசரை நோக்கி, 'இவ் வந்தம் செய்யக்கூடாது' என்று சொன்னார்கள். காலத்தினுடைய மாறுதலின் தர்மத்தை உவார்கவரான யுதிஷ்டிரராஜர் அவ்வாறு செய்ய வில்லை. பிறகு, தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், பட்டனத்தையும் தேசத்தையும் இந்நபிடமகக் கொண்ட ஜனங்களிடம் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு கிருஷ்ணரும் சென்றுவிட்டபடியால் (தாமும்) செல்ல எண்ணங்கொண்டார். (புறமாலத்தில்) நிலத்திற்குடையவன், முன்னே உடையவனுயிருந்தவன், அவ்வரசன் இவர்களுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் தனத்தில் இரண்டாய்ந்து சிலந்தை வாங்கினவியினி சச்சரவு உண்டாகவே, ஸஹதேவன் கல்யாணம் வந்துவிட்டதென்றறிந்து சிரித்துக் கொண்டு, 'தர்மம் நசித்து விட்டது. ஸங்கரம் வந்துவிட்டது' என்று யுதிஷ்டிரராஜரிடம் சொன்னான். குருகுலத்தில் தோன்றியவரும் தர்மபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரராஜர் அதைக்கேட்டு மனவருத்தமுற்று, 'நான் ஜீவித்திருப்பது போதும்' என்று சொல்லிச் சீர்த்தினின்று ஆபரணங்களைக் கழற்றிவிட்டு மரணப்பட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டார். ராஜரே! பீமலினைனார் அர்ஜுனனார் கருவனார் ஸஹதேவனும் புருஷபெற்ற வளான திரௌபதியும்கூடிய வையரும் அவ்வாறே மரணப்பட்டுகளை உடுத்துக்கொண்டார்கள். பரதப்ரேஷ்டரே! புருஷப்ரேஷ்டர்களான அவர்கள் எல்லாரும் அக்னியை விடுங்காலத்தில் முடிவில் செய்யத்தகுந்த இஷ்டியைச் செய்து அக்னிகளை (ஆந்மஸம் பிராணம் செய்து) ஜலத்தில் மீட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். பிறகு, எல்லாஸ்தீர்களும், முன்னூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பட்டுப் புறப்பட்டதுபோலப் புறப்பட்டவர்களும் திரௌபதியை ஆராமவளாகக் கொண்டவர்களுமான புருஷப்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்து உரக்க அழுகார்கள். யுதிஷ்டிரருடைய கருத்தை அறிந்தும் விருஷணிகளுடைய காசத்தைப் பார்த்தும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் செல்லும் விஷயத்தில் ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. ஐந்து பிராணிகளும் ஆராமவளான திரௌபதியும் ஏழாவதான ஒரு காயும் ஆகிய இவர்களுள், யுதிஷ்டிரராஜர் தாம் ஏழாமவராகி ஹஸ்தினோபரத்தினின்று புறப்பட்டார். பட்டனத்து ஜனங்களும் எல்லா அந்தர்புரஸ்தீர்களும் நெடுந் தூரம் அவரைப் பிரிக்கொடர்ந்து சென்றார்கள். ஆனாலும், ஒருவனாவது அவரை, 'நிந்நபும்' என்று சொல்ல முடியவில்லை.

பிறகு, நகரவாஸிகளான எல்லாமனிதர்களும் திரும்பினார்கள். கிருபர் முதலானவர்கள் யுத்தஸூவைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். கௌரவரே! நாககன்னிகையான உலாபியானவள் கங்கையில் பிரவேசித்தாள். சித்ராங்கதையானவள் மணலூர்புரத்தை நோக்கிச் சென்றாள். மிச்சமுள்ள மற்றத்தாயர்கள் பரிசுதித்தைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். கௌரவரே! பிறகு, மஹாநகரங்களான பாண்டவர்களும், புகழ்பெற்றவளான திரௌபதியும் உபவாஸமிருந்துகொண்டு சீழ்த்திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். போகத்தோடு கூடினவர்களும் மஹாதமாக்களும் ஸத்யாஸதர்மத்தை அடைந்தவர்களான அவர்கள் பலதீதசங்கிலையும் நதிகளையும் ஸமுத்திரங்களையும் கடந்து சென்றார்கள். முதலில் யுதிஷ்டிரரும் அவருக்குப்பின் பீமஸேனனும் அவனுக்குப்பின் அர்ஜுனனும் (அவனுக்குப்பின்) முறையாக நகுல ஸஹதேவர்களும் சென்றார்கள். பரதஸ்பிரஷ்டரே! (அவர்களுக்குப்) பின், சிறந்த இடையுள்ளவரும் கருடைய நிறமுள்ளவரும் தாமரை இதழ்போன்ற கண்களுள்ளவரும் ஸ்திரீகளுள் சிறந்தவளுமான திரௌபதியானவள் சென்றாள். வளத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டவர்களான பாண்டவர்களை ஒரு நாய் தொடர்ந்து சென்றது. அந்த வீரர்கள் கிரமமாக லௌலரித்யம் என்னும் ஸமுத்திரத்தை அடைந்தார்கள். மஹாராஜரே! அர்ஜுனன் சிறந்த வஸ்து கிண்டிது ஆசையினால் காண்டவம் என்னும் திவ்யமானவிலையும் அசுடயமான அவ்விரண்டு பாணப்பெட்டிகளையும் ஹிடலில்லை. அவர்கள் அப்பொழுது எதிரில் மலையைப்போல வழியை மறைத்துக்கொண்டு புருஷவடிவத்துடன் சிரத்யஷ்டமாக நிற்கும் அக்னியைப் பார்த்தார்கள். பிறகு, அந்த அக்னிதேவன் பாண்டவர்களை நோக்கி, 'ஓ! ஓ! வீரர்களான பாண்டு புத்திரர்களே! என்னை அக்னியென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள். சிறந்த கைகளுள்ளவனான யுதிஷ்டிர! பனகவரை வரட்டுபவனான பீமஸேன! அர்ஜுன! வீரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களே! என்னுடைய வார்த்தையைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். கௌரவஸ்பிரஷ்டர்களே! நான் அதனி. அர்ஜுனன் நாராயணர் இவர்களுடைய ப்ரபாவத்தால் காண்டவனன் என்னால் எரிக்கப்பட்டது. உங்களுடைய பிராதாவான இந்த அர்ஜுனன் சிறந்த ஆயுதமான காண்டவத்தைப் போட்டுவிட்டிருக்கானகத்தில் செல்லட்டும். இதனால் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. மஹாத்மாவான கிருஷ்ணரிடத்திலிருந்த சிறந்த சக்பமும் போய்விட்டது. மறுபடியும், வேண்டியகாலத்தில் அவருடைய கையில் வரப்போகிறது. கிற்

1. 'உதயபர்வதத்திச்சுருஷிஷன்' என்பது பழைய உரை.

மஹாப்ரவஸ்தானிகபர்வம். ௫

களுள் சிறந்ததான இந்தக் காண்டவமானது முந்தி என்னால் அர்ஜுனனுக்காக வருணனிடமிருந்து கொண்டுவரப்பட்டது. இது வருணனுக்கே கொடுக்கப்பட்டும் என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தப் பிராநாக்களெல்லாரும் அர்ஜுனனைத் தூண்டினார்கள். அவன் அந்த வில்லையும் அசுஷ்யமான இரண்டு சிறந்த பாணப்பெட்டிகளையும் ஜலத்தில் போட்டான், பரதய்ரேஷ்டரே! பிறகு, அக்னியானவன் அவ்விடத்திலேயே மறைத்துவிட்டான். பிறகு, வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்களும் தென்திசையை நோக்கிச் சென்றனர். பரதய்ரேஷ்டரே! பிறகு, அவர்கள் ஸமுத்திரத்தின் வடக்குக்கரையிலேயே தென்மேற்றிசைக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் அவ்விடமிருந்து மறுபடியும் திரும்பி மேற்றிசை சென்று ஸமுத்திரத்தினால் விராடிக் கப்பட்ட துவாரகையையும் பார்த்தார்கள். யோகதர்மத்தைபுடையவர்களான பரதய்ரேஷ்டர்கள் பூமியைப் பிரதமலிணம் செய்ய விருப்பங்கொண்டு மறுபடியும் திரும்பி வடதிசையை அடைந்தார்கள்.

தூண்டாவது அடியாயம்.

—(1)—

(பாண்டவரும் திரௌபதியும் வீரையாகக் செல்லும்போது ஒவ்வொருவராக விழுந்ததும், பீமன் தேடும்போதும் யுத்தியாதி அவர்கள்விழக் காணாமற் றினதும், நாய்மட்டுத் தொடரித்து சென்றதும்.)

பிறகு, மனத்தை அடக்கினவர்களும் யோசகத்தோடு கூடினவர்களும் அவர்கள் வடதிசை சென்று இமயமலையென்னும் பெரிய பர்வதத்தைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் அதையும் கடந்து சென்று வாஸுநாண்டவத்தைப் பார்த்தார்கள்; பர்வதங்களுள் சிறந்த மேரு வென்னும் பெரிய மலையையும் பார்த்தார்கள். யோகதர்மத்தைபுடையவர்களான அவர்களைவரும் விரைந்து சென்றுகொண்டிருக்கும் போது, திரௌபதியானவன் யோகம் தவறினவனாகிய பூமியில் விழுந்தான். அவள் விழுந்ததைக் கண்டு, சிறந்த பலமுள்ள பீமலேனன் திரௌபதியைப் பார்த்துவிட்டுத் தர்மஜாஜரை நோக்கி, 'பகைவரைத் தடுக்கச் செய்யவே! ராஜபுத்திரியான திரௌபதியானவன் ஓர் அதர்மத்தையும் செய்யவில்லை. (அப்படியிருக்க), இவள் பூமியில் விழுந்ததற்குக் காரணம் என்ன? அதனைச் சொல்லும்' என்று வினவினான்.

1. கடல் போன்ற பெரிய மணல் யேடு.

யுதிஷ்டிரர், 'புருஷப்ரேஷ்டனே! இவளுக்கு அர்ஜுனனிடத்தில் மிக்க அதிகமான விப்ரவாஸம் உண்டு. அதனுடைய பயணை இதை இவள் இப்பொழுது அனுபவிக்கிறாள்' என்று சொன்னார். பாதர்களுள் மிகச்சிறந்தவரும் புத்திரசாலியும் தர்மாத்மாவும் புருஷப்ரேஷ்டருமான யுதிஷ்டிரர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அவளைப்பாராமல் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு சென்றார். பிறகு, வித்வானை ஸஹதேவன் பூமியில் விழுந்தான். அவனும் விழுந்ததைப் பார்த்துப் பீமஸேனன் அரசரை நோக்கி, 'எவன் நம்மனைவர்களுக்கும் பணியிடை செய்துகொண்டு அஹங்காரமற்றவனாக இருந்தானோ மாத்ரி புத்திரானை அந்த ஸஹதேவன் என்ன காரணத்தினால் பூமியில் விழுந்தான்?' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிரர், 'இவன் ஒருவனையும் தனக்குச் சமமான பண்டிதனாக நினைக்கவில்லை. அந்தத் தோஷத்தினால் வித்வானும் ராஜகுமாரனுமான இவன் விழுந்தான்' என்று கூறினார். சூத்திரின் குமாரமான யுதிஷ்டிரர், அப்பொழுது, இவ்விதம் சொல்லி அந்த ஸஹதேவனை விட்டுவிட்டுப் பிராதாக்களுடனும் நாயுடனும் கூடவே சென்றார். திரௌபதியும் பாண்டவனும் ஸஹதேவனும் விழுந்ததைப் பார்த்து மனவருத்தமுற்றவனும் பந்துக்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவனும் சூரனுமான நகுலன் விழுந்தான். வீரனும் அழகிய காட்சியுள்ளவனுமான அந்த நகுலன் விழுந்தவுடன், பீமஸேனன் அப்பொழுது மறுபடியும் யுதிஷ்டிரராஜரை நோக்கி, 'சிறந்த தர்மபுத்தியுள்ளவனும் பிராதாரும் சொல்வதைச் செய்பவனும் உலகத்தில் ஒப்பற்ற அழகுள்ளவனுமான நகுலன் பூமியில் விழுந்து விட்டான்' என்று சொன்னான். நகுலனைப்பற்றிப் பீமஸேனனால் இவ்விதம் சொல்லக்கூட வரும் தர்மாத்மாவும் எல்லா அறிஞருள்ளும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரர், 'பீமஸேன! அழகில் எனக்குச் சமமானவன் ஒருவனும் இல்லை. நான் ஒருவனை 'மீலானவன்' என்று இவனுடைய மனத்தில் என்மை இருந்தது. ஆகையினால், நகுலன் விழுந்தான். நீ வா, வீரனே! எவன் எதைச் செய்தானோ அவன் அதை அவர்யம் அனுபவிப்பான்' என்று மறுமொழி கூறினார். பாண்டின் சூமாரனும் வெள்ளைக்ருதிரைகளுள்ளவனும் சத்துரு வீரர்களை அழிப்பவனுமான அர்ஜுனன் விழுந்தவர்களான அவர்களைப் பூர்த்து, சோகத்தால்வாட்டமுற்று உடனே (தானும்) விழுந்தான். புருஷப்ரேஷ்டனும் இந்திரனுடைய பராக்ரமம் போன்ற பராக்ரமமுள்ளவனும் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவனுமான அந்த அர்ஜுனன் விழுந்து மரிக்கும்போது, பீமஸேனன் அரசரை நோக்கி, 'மஹாத்மாவான இவன்

வினையாட்டு ஸமயங்களிலும் டொய் சொன்னதாக எனக்கு நினைவில்லை. அவ்வாறிருக்க, இவன் பூமியில் விழுந்தது எதனுடைய காரியம்?' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிரர், 'அர்ஜுனன், 'நான் ஒருவனாகவே பகைவர்களை எதிர்த்து விடுவேன்' என்று சொன்னான். நான் நூலென்று எண்ணங்கொண்ட இவன் அவ்வாறு செய்யவில்லை ஆகையினால், விழுந்தான். இந்த அர்ஜுனன் எல்லா வில்வாகரிகளையும் அவுத்தித்தான். ஆகையினால், சேஷமத்தை விரும்புகிறவனால் இது அவ்வாறு செய்யத்தக்கதன்று' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரராஜர், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். பிறகு, பீமஸேனன் விழுந்தான். விழுந்தவனை பீமஸேனன், தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரால் நோக்கி, 'ஓ! ஓ! ராஜே! பாரும். உமக்குப்பிரியனான நான் விழுந்து விட்டேன். நான் விழுந்ததற்கு என்ன காரணம்? நீர் அறிவீரானால் சொல்லு' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிரர், 'குந்தியின் மைந்தனே! நீ அதிகமாகப் போஜனம் செய்தாய். பலத்தால் பிறினை மதியாமல் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்டாய். அதனால், பூமியில் விழுந்தாய்' என்று சொன்னார். சிறந்த கைகளுள்ளவரான யுதிஷ்டிரர் இவ்விதம் சொல்லி விட்டு அவனையும் பாராமல் சென்றார். என்னால் உமக்குப் பலமுறை சொல்லப்பட்டதான நாய் ஒன்றே பின் சென்றது.

முன்னுலகு அத்யாயம்.

—10—

(இந்திரன் யுதிஷ்டிரரான ஸ்வர்க்கம் செல்லத் தன் நேரில் வறக்கொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர் நாயை விட மறுத்ததும், யமன் அவரைப் புகழ்ந்ததும், யுதிஷ்டிரர் ஸ்வர்க்கத்தில் பீமன் முதலியோரைக் காணாமல் அவர்களுக்கு மீட்டும் செல்ல விரும்பியதும்.)

பிறகு, இந்திரன், ஆகாயத்தையும் பூமியையும் முழுதும் ஒலிக்கும்படி செய்துகொண்டு ரதத்துடன் அருகில் வந்து குந்தியின் குமாரரான அந்த யுதிஷ்டிரரை, 'ரதத்தில் ஏறும்' என்று சொன்னான். தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், விழுந்தவர்களான தமதுபிராதாக்களைப் பார்த்துச் சோகத்தால் வாட்டமுற்று இந்திரனை நோக்கி, 'நேவேந்திர! என்னுடைய பிராதாக்கள் இங்கு விழுந்தவிட்டார்கள். அவர்கள் என்னுடன் வரவேண்டும். பிராதாக்களின்றி ஸ்வர்க்கம் செல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை. புரந்தர! ஸுகுமாரியும் ஸுகத்தைப் பெறத்தகுந்தவளுமான அந்த ராஜபுத்திரியும் எங்களுடன் வரவேண்டும். அதை நீ அங்கிகரிக்க வேண்டும்' என்ற இந்த வசனத்தைச் சொன்னார். இந்திரன், 'பாதம்'பே

ஷ்டரே! திரௌபதியுடன் முந்திய ஸ்வர்க்கம் சென்றிருக்கும் எல்லாப் பிரதாக்களையும் நீர் ஸ்வர்க்கத்தில் பார்ப்பீர். நீர் துயரப்பட வேண்டாம். பரதம்ரேஷ்டரே! அவர்கள் மானிட சீரத்தை (இங்கு)ப் போட்டுவிட்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றார்கள். நீர் இந்தச் சீரத்துடனேயே ஸ்வர்க்கம் செல்வீர்; ஸந்தேகமில்லை என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'சென்றவைகளுக்கும் வருவைகளுக்கும் ஈசனே! இந்த நாயானது எப்பொழுதுமே என்னிடத்தில் பந்தியுள்ளது. இதுவும் என்னுடன் வரவேண்டும். என்னுடைய புத்தி இரக்கமுள்ளதன்றோ?' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'ராஜரே! நீர் தேவத்தன்மையையும் எனக்கு ஸமமனை நிலைமையையும் எல்லாச் செல்வத்தையும் கிரந்த வலித்தியையும் ஸ்வர்க்கஸூகங்களையும் இப்பொழுது அடைந்திருக்கிறீர். 'நாயை விட்டுவிடும். இதில் (உமக்குக்) கருணையின்மையென்பதில்லை' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'ஆயிரம் கண்களுள்ளவனே! மேன்மை பெற்றவனே! மற்றவனால் செய்யக்கூடிய இழிவான இந்தக் காரியம் மேன்மைபெற்ற என்னால் செய்யமுடியாதது. எந்தச் செல்வத்தினிமித்தம் அன்புள்ள பிராணியை நான் விடவேண்டுமோ அந்தச் செல்வத்துடன் எனக்குச் சேர்க்கை வேண்டாம்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நாயுள்ளவர்களுக்கு இடமில்லை. சூரோதவசர்களுள்ளும் ராஜஸூகர்கள் (அசுத்தர்களின்) யாகம் தடாகப் பிரதிஷ்டை முதலியவற்றின் பயனை அபஹரிக்கின்றனர். தர்மராஜரே! ஆகையால், ஆலோசித்துச் செய்யும். நாயைவிட்டுவிடும். இதில் குரூரத்தன்மையிற்லை' என்று கூறினான். யுதிஷ்டிரர், 'மேஹந்திர! உலகத்தில் பக்தனைவிடுவது மிக்க பாவமென்றும் பிரம்மஹத்திக்குச் சமமானதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், நான் என் ஸூகத்தை விருப்பி இந்த நாயை இப்பொழுதும் எக்காலத்திலும் எவ்விதத்திலும் விடமாட்டேன். உபந்தவனையும் பக்தனையும் துன்பமுற்றவனையும் வேறு கதி இல்லையென்று வந்தவனையும் மெலிந்தவனையும் உயிரை ரக்ஷித்துக்கொள்வ விருப்பமுள்ளவனையும், நான் உயிரை விடும்படி நேர்த்தாலும், விட முயலவேமாட்டேன். இது எனக்கு நித்யமான விரதம்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'மூடாமல் நாயினால் பார்க்கப்பட்ட தானத்தையும் யாகத்தையும் ஹோமத்தையும் சூரோதவசர்கள் அபஹரிக்கின்றனர். ஆகையினால், இந்த நாயை விட்டுவிடும். நாயை விட்டால் தேவலோகத்தை அடைவீர். வீரரே! பிரதாக்களையும் பிரியமனைவியான திரௌபதியையும் விட்டுவிட்டு உம்முடைய கர்மவினால் (இந்த) உலகம் உம்மால் அடையப்பட்டது. இந்த

நாயை என் விடுகிறீர்கள்? எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்துவிட்டு இப்பொழுது மதிமயக்கம் கொள்ளுகிறீர்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'இறந்த மனிதர்களுடன் நட்பும் பகையும் இல்லை என்பது உலகங்களில் நிச்சயம். (இறந்தவர்களான) அவர்களை உயிருள்ளவர்களாகச் செய்ய என்னால் இயலாது. ஆகையால், அவர்களை விட்டேன். உயிருள்ளவர்களை நான் விடவில்லை. இந்திர! சரணமடைந்தவனை ரகியாயமை, ஸ்திரீயைக் கொல்லுவது, பிராமணருடைய பொருளை அபஹரிப்பது, மித்திரனுக்குத் துரோஹம் செய்வது இந்த நான்கும் பக்தனை விடுவதும் ஸமமானவையென்பது என்னுடைய கொள்கை' என்று சொன்னார். தர்மராஜருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத் தர்மஸ்வரூபியான பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து யுதிஷ்டிரராஜரை நோக்கி ஸ்தோத்திரத்தூடன்கூடிய இனிமையான வாக்கியங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார். 'ராதேஜந்திர! பாரத! தந்தையான பாண்டு லுக்கேற்ற நடையினாலும் மேதையினாலும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலுமுள்ள இந்தக் கருணையினாலும் நீ நற்குலத்தில் பிறந்தவன். புத்திரனே! முந்தி நீ என்னால் த்வைதவனத்திலும் தீர்த்தத்திற்காகச் சென்ற உன்னுடைய பிரதாக்கள் கொல்லப்பட்டிருந்தபொழுது பரீகழிக்கப்பட்டாய். அப்பொழுது, நீ இரண்டு தாயார்களும் ஸமமாக இருக்க வேண்டுமென்றெண்ணிப் பிரியேனன் அர்ஜுனன் என்னும் இரண்டு ஸ்வேஹாதார்களையும் விட்டு நகுலன் ஜீவிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாயல்லவா? இந்த நாய் பக்தன் என்று எண்ணி நீ தேவரதத்தை இவ்விதம் விட்டாயே. ஆகையால், ஸ்வர்க்கத்தில் உனக்குச் சமமான அரசன் ஒருவனுமில்லை. பாரத! ஆகையால், உனக்கு உன் சரீரத்துடனேயே அகூயமான உலகங்கள் கிடைக்கட்டும். பரதஸ்ரேஷ்டனே! த்வயமும் மிகச்சிறந்ததுமான கதியை அடைந்தாய்' என்று சொன்னார். பிறகு, தர்மமும் இந்திரனும் மருத்துக்களும் அஸ்ரவினீ தேவர்களும் தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் யுதிஷ்டிராரை ரதத்தில் ஏற்றிவைத்துவிட்டு, வலித்தபெற்றவர்களும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பவர்களும் பாபமற்றவர்களும் புண்யமுள்ளவர்களும் புண்யமான வாக்கும் புத்தியும் செய்கையுமுள்ளவர்களுடான அவர்களெல்லாரும் தம் விமானங்களோடு சென்றார்கள். குருகுலப்பிரேஷ்டரான அந்த யுதிஷ்டிரராஜர் அந்த ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு தேஜவரினால் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் திரப்பிக்கொண்டு வேகமாக மேலே சென்றார்.

பிறகு, தேவனை கத்திரிப்பவரும் எல்லா உலகங்களையும் அறிந்த

வரும் பெரிய விஷயத்தைச் சொல்பவரும் பெரிய தவமுள்ளவரு
 மான நாரதரானவர் அப்பொழுது உரக்கச் சொல்லலானார். 'முன்னோர்
 களான ராஜரிஷிகளையும் நான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். கௌரவ
 ராஜரான யதிஷ்டிரர் அவர்களுடைய கீர்த்தியை மறைத்துவிட்டு
 மேன்மை பெற்றிருக்கிறார். பாண்டவரைத்தவிர, மற்றவன் கீர்த்தி
 யினாலும் பிரபலபத்தினாலும் நல்லவருக்கமென்னும் செல்வத்தினாலும்
 உலகங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு தன் சீர்த்துடன் (இங்கு) வந்ததாக
 நாம் கேட்கவில்லை. பிரபுவே! நீர் பூமியிலிருக்கும்பொழுது பூமியில்
 தேவர்களுக்கு ஆலயங்களான எந்தத் தேஜஸுகளைப் பார்த்தீரோ
 அவைகளை ஆயிரக்கணக்காகப் பாடும்' என்று சொன்னார். நாரதரு
 டைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தர்மாத்மாவான யதிஷ்டிரராஜர், பிரா
 தாக்களையும் தம்மைச் சார்ந்த அரசர்களையும் பாராமல், 'என்னுடைய
 பிராதாக்களுக்கு இப்பொழுது எந்தஸ்தானமோ அது நல்லதோ கேட்
 டதோ, அந்தஸ்தானத்தையே நான் அடையவிரும்புகிறேன். மற்ற உல
 கங்களை நான் விரும்பவில்லை' என்று சொன்னார். யதிஷ்டிரராஜருடைய
 வார்த்தையைக் கேட்டுத் தேவராஜனான புரந்தரன் கருணையுடன்
 கூடின அவரை நோக்கி மறமொழி கூறலானான். 'ராஜஸ்சேஷ்டே! நீர்
 புண்ய கர்மங்களால் ஜபித்ததான இவ்விடத்திலேயே வாஸம் செய்யும்.
 நீர் மானிடப்பிறவியிலிருந்த ஸ்வேஹத்தை இப்பொழுதும் ஏன் பற்று
 கிறீர்? சூருந்தனரே! எக்காலத்திலும் வேறு மனிதன் அடையாத
 மேலான வலித்தையை நீர் அடைந்தீர் உம்முடைய பிராதாக்கள் (இவ்வி
 தமான) ஸ்தானத்தை அடையவே இல்லை. நராதிரே! இப்பொழுதும்
 உம்மை மானிடஸ்வபாவம் தொடுகிறது. இது ஸ்வர்க்கம். தேவலோக
 வாலிகளான தேவரிஷிகளையும் வலித்தர்களையும் பாடும்' என்று சொன்
 னான். புத்திமான்ன யதிஷ்டிரரோ, இவ்விதம் சொல்லுகின்றவனும்
 ஸ்வரணமான தேவேந்திரனை நோக்கி மறுபடியும் அர்த்தமுள்ள பின்
 வரும் வசனத்தைச் சொல்லலானார். 'அஸுரர்களைக் கொல்பவனே! அவர்
 களில்வாமல் இங்குவலிக்க எனைத்துப் பிரியரில்லை என்னுடைய பிரா
 தாக்கள் எங்கு சென்றிருக்கிறார்களோ, சருமை நிறமுள்ளவரும் புத்தி
 நல் ஸ்வபாவம் குணம் இவைகளுடன் கூடினவளும் ஸ்திரீகளுள் சிரந்த
 வலுமான அந்தத் திரௌபதியாணவள் எவ்விடத்தில் இருக்கிறாளோ,
 என்னுடைய புத்திரர்களும் எவ்விடத்தில் இருக்கிறார்களோ அவ்விடம்
 செல்ல நான் விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார்" என்று கூறினார்.

ம ஹ ரு ப ர ல த ர ணீ க ப ர வ ம் மு ற றி ற து.